

Wyrok
Sądu Okręgowego w Warszawie - XXV Wydział Cywilny
z dnia 24 lipca 2019 r.
XXV C 1726/17

Argumenty prawne - ważne fragmenty uzasadnienia

„Dochodzenie odszkodowania za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej, uzależnione jest od wykazania przesłanek warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa, przy czym, zgodnie z treścią art. 6 KC. w zw. z art. 232 KPC ciężar udowodnienia tych przesłanek, spoczywa w całości na stronie powodowej.”

Patrz podobne

„1) szkoda musi być wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, 2) pomiędzy szkodą, a bezprawnym zachowaniem się (działaniem bądź zaniechaniem) musi istnieć normalny związek przyczynowy.”

Patrz podobne

„Wskazać należy, że zgodnie z brzmieniem samego art. 417¹ § 2 KC. pierwszą przesłanką warunkującą odpowiedzialność Skarbu Państwa jest prawomocność orzeczenia, które rzeczoną szkodę miało wyrządzić. [...] Kolejną, kluczową przesłanką warunkującą uznanie odpowiedzialności Skarbu Państwa w myśl powyższego przepisu jest wcześniejsze stwierdzenie niezgodności z prawem takiego prawomocnego orzeczenia we właściwym postępowaniu, tj. istnienie tzw. prejudykatu. W orzecznictwie wskazuje się, że sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Jeżeli ustawa wiąże oznaczone skutki prawne z obowiązaniem prawomocnego orzeczenia, a jednocześnie reguluje zasady i tryb jego wzruszania z powodu niezgodności z prawem, to prawna skuteczność takich orzeczeń nie może być podważana bezpośrednio w każdym procesie odszkodowawczym, z pominięciem zasad i trybu postępowania zastrzeżonego do kontroli prawomocnych orzeczeń (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 września 2013 r., I ACa 392/13).”

Patrz podobne

„Istotnym w tym względzie przepisem jest art. 424^{1b} KPC, który *expressis verbis* stanowi, że w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.”

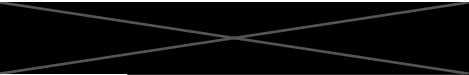
Patrz podobne

„Niewątpliwie dobra osobiste stanowią wartości niemajątkowe, wiążące się z osobowością człowieka i uznawane powszechnie w społeczeństwie, są uznawanymi przez system prawny wartościami obejmującymi fizyczną i psychiczną integralność człowieka, jego indywidualność oraz godność i pozycję w społeczeństwie. Naturę i granice poszczególnych dóbr osobistych wyznaczają przeważające w danym społeczeństwie zapatrywania prawne, moralne i obyczajowe. Dokonując więc oceny, czy nastąpiło naruszenie konkretnego dobra osobistego należy odnosić się do poglądów panujących w społeczeństwie, posługiwać się w tym celu abstrakcyjnym wzorcem „przeciętnego obywatela”, nie zaś odwoływać się do jednostkowych odczuć i ocen osoby pokrzywdzonej (zob. m.in. A. Szpunar, *Ochrona dóbr osobistych*, Warszawa 1979, s. 106, Z. Radwański, *Prawo cywilne - część ogólna*, Warszawa 1993, s. 121, a także wyroki SN z 11.03.1997 r., III CKN 33/97 oraz z 16.01.1976 r., II CR 692/75). Z tak pojmowanej obiektywnej koncepcji dóbr osobistych jako przedmiotu ochrony, wynika również dyrektywa nakazująca dokonywać interpretacji poszczególnych wypowiedzi, stanowiących potencjalne źródło naruszenia dóbr osobistych, w świetle ogólnie obowiązujących reguł znaczeniowych języka, przy założeniu przeciętnej kompetencji językowej odbiorcy danego komunikatu oraz z uwzględnieniem całego kontekstu wewnątrztekstowego i sytuacyjnego (zewnętrznego) towarzyszącego danej wypowiedzi. Decydujące znaczenie ma to w jaki sposób

poszczególne zwroty (w kontekście całości przekazu medialnego) odbierane są społecznie. Nie bez znaczenia jest tutaj także sama motywacja działań sprawcy naruszenia. Należy się zatem kierować kryteriami obiektywnymi, a nie subiektywnymi przy ocenie czy i w jakim stopniu doszło do naruszenia dobra osobistego w konkretnym przypadku. Konieczne jest też zachowanie należytych proporcji i umiaru. Powyższe, znajduje odzwierciedlenie w również w orzecznictwie, w którym panuje przekonanie, że sąd ustalając, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych, winien bowiem ocenić, czy na skutek działania osoby, przeciwko której skierowane jest roszczenie, powód miał wystarczającą podstawę do negatywnych odczuć (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2006 r., VI ACa 420/2006).”

Patrz podobne

Skład sądu

Sentencja

Sąd Okręgowy w Warszawie - XXV Wydział Cywilny

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019 r. w Warszawie sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda Z. W. kosztami postępowania.

Uzasadnienie

W dniu 6 czerwca 2017 r. powód Z. W. wniósł pozew przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – prezes Sądu Okręgowego Warszawa – Praga oraz prezes Sądu Rejonowego Warszawa – Praga Północ o zasądzenie na jego rzecz 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za pozbawienie prawa do sądu polskiego i 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z poniesioną stratą w związku z wydanymi postanowieniami w sprawie o sygn. akt VII C 577/16 i IV Cz 628/17. Wniósł także o uchylenie postanowień wydanych w ww. sprawach. Ponadto, wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu wd. norm przepisanych.

Swoje powództwo uzasadnił dyskryminowaniem go jako „(...)z (...) działającej jako ZWIĄZEK (...)w Zarządzie (...)”. Żądanie uchylenia postanowień wydanych w sprawach o sygn. akt VII C 577/16 i IV Cz 628/17 uznał za wydane z rażącym naruszeniem prawa materialnego i procesowego (pозew k. 4 – 31).

W wyniku zarządzenia z 8 grudnia 2017 r. powód sprecyzował swoje żądania zawarte w pozwie żądając złożenia przeprosin przez pozwanych o treści wskazanym w piśmie pozwanego z 29 grudnia 2017 r. a także żądając stwierdzenia niezgodności z prawem postanowienia z 14 lipca 2016 r. wydanego w sprawie VII C 577/16 oraz postanowienia z dnia 26 kwietnia 2017 r. IV Cz 628/17 (pismo powoda k. 167 – 173).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując je tak co do zasady jak i co do wysokości. Ponad to zażądał przeprowadzenia rozprawy także pod nieobecność pozwanego lub jego zastępcy procesowego, zobowiązanie powoda do sprecyzowania faktycznie poniesionej krzywdy a także zwrot kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wd. norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej zakwestionowała powództwo powoda tak, co do zasady jak i co do wysokości, wskazując iż powód nie wykazał we właściwy sposób swoich żądań i okoliczności faktycznych na ich poparcie zawierając jedynie pejoratywne i obraźliwe określenia. Powód nie wykazał odpowiedzialności Skarbu Państwa na zasadzie art. 417 § 1 KC. czy art. 417¹ § 2 KC. nie przedstawiając konkretnych zarzutów na poparcie swojej tezy a także prejudykatu stwierdzającego niezgodność z prawem zapadłego orzeczenia. Ponad to powód dochodząc zadośćuczynienia nie wskazał jakie jego dobra osobiste zostały naruszone działaniem pozwanych.

Strony w dalszych pismach i na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Przed Sądem Rejonowym Warszawa – Praga w Warszawie toczy się obecnie postępowanie w sprawie o sygn. akt VII C 577/16 z powództwa (...) W. – Zakład (...) w Dzielnicy P. (...) W. przeciwko Z. W. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego. W tej sprawie prowadzonej pierwotnie pod sygn. akt IVV Nc 360/16 został wydany nakaz zapłaty z 22 lutego 2016 r. (dowód – nakaz zapłaty k. 26 akt VII C 577/16). W wyniku braku opłaty za sprzeciw wniesionego przez Z. W. Sąd Rejonowy wydał postanowienie z 14 lipca 2016 r. w którym sprzeciw odrzucił (dowód – postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu k. 199 akt VII C 577/16). Na postanowienie o odrzuceniu Z. W. wniósł zażalenie (dowód – zażalenie k. 204 – 215 akt VII C 577/16) oddalone postanowieniem z 26 kwietnia 2017 r. sygn. akt IV Cz 628/17 (dowód – postanowienie oddalające zażalenie k. 230 – 231 akt VII C 577/16).

Dążąc do unieważnienia niekorzystnego dla siebie postanowienia z 14 lipca 2016 r. odrzucającego sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, a także postanowienia oddalającego zażalenie z 26 kwietnia 2017 r. Z. W. wniósł pozew do tut. Sądu min. z wnioskiem o stwierdzenie ww. orzeczeń jako niezgodnych z prawem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne i dlatego podlegało oddaleniu.

Przechodząc na grunt sprawy niniejszej wskazać należy, że z treści pozwu inicjującego postępowanie w niniejszej sprawie wynika, że powód swe roszczenia wywodzi z procedowania Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie sygn. akt: VII C 577/16 polegającego na wydaniu orzeczenia odrzucającego sprzeciw Z. W. od nakazu zapłaty.

Dochodzenie odszkodowania za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej, uzależnione jest od wykazania przesłanek warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa, przy czym, zgodnie z treścią art. 6 KC. w zw. z art. 232 KPC ciężar udowodnienia tych przesłanek, spoczywa w całości na stronie powodowej. Zgodnie zaś z przepisami kodeksu cywilnego regulującymi kwestię odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych tj. art. 415 i nast. KC., przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: szkoda, wina po stronie odpowiedzialnej oraz związek przyczynowy pomiędzy zawinionym działaniem podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody, a powstałą szkodą. Natomiast odpowiedzialność Skarbu Państwa została kompleksowo uregulowana w przepisach art. 417 i nast. kodeksu cywilnego i uzależniona jest od wystąpienia łącznie następujących przesłanek:

- 1) szkoda musi być wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej,
- 2) pomiędzy szkodą, a bezprawnym zachowaniem się (działaniem bądź zaniechaniem) musi istnieć normalny związek przyczynowy.

W przekonaniu Sądu biorąc pod uwagę treść pozwu, stwierdzić należy, iż powód w żaden sposób nie udowodnił domniemanej szkody, jej wysokości, ani tym bardziej nie wykazał normalnego związku przyczynowego pomiędzy wskazywanymi zdarzeniami sprawczymi, a hipotetyczną szkodą. Powód nie udowodnił również by działanie Skarbu Państwa, w tym Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie oraz Sądu Rejonowego Warszawa – Praga Północ w W. było niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, a już sam brak przymiotu bezprawności działania pozwanego Skarbu Państwa wyklucza możliwość zasądzenia jakiegokolwiek kwoty tytułem odszkodowania, bez konieczności badania istnienia pozostałych przesłanek.

Zgodnie z art. 417¹ § 2 KC., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Powód dochodząc od strony pozwanej zapłaty za szkodę wyrządzoną orzeczeniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie nie wykazał przesłanek niezbędnych do przypisania odpowiedzialności Skarbowi Państwa w myśl cytowanego przepisu.

Wskazać należy, że zgodnie z brzmieniem samego art. 417¹ § 2 KC. pierwszą przesłanką warunkującą odpowiedzialność Skarbu Państwa jest prawomocność orzeczenia, które rzeczoną szkodę miało wyrządzić. W niniejszej sprawie powodowie domagają się naprawienia szkody wyrządzonej przez orzeczenie Sądu, które jest prawomocne. Kolejną, kluczową przesłanką warunkującą uznanie odpowiedzialności Skarbu Państwa w myśl powyższego przepisu jest wcześniejsze stwierdzenie niezgodności z prawem takiego prawomocnego orzeczenia we właściwym postępowaniu, tj. istnienie tzw.

prejudykatu. W orzecznictwie wskazuje się, że sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Jeżeli ustawa wiąże oznaczone skutki prawne z obowiązaniem prawomocnego orzeczenia, a jednocześnie reguluje zasady i tryb jego wzruszania z powodu niezgodności z prawem, to prawna skuteczność takich orzeczeń nie może być podważana bezpośrednio w każdym procesie odszkodowawczym, z pominięciem zasad i trybu postępowania zastrzeżonego do kontroli prawomocnych orzeczeń (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 września 2013 r., I ACa 392/13).

Zmiana treści art. 417¹ § 2 KC., dokonana ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037) polegała na uzupełnieniu pierwszego zdania tego przepisu o stwierdzenie „chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej”. Wskazano w ten sposób na możliwość uchylecia obowiązku uzyskania prejudykatu. Istotnym w tym względzie przepisem jest art. 424^{1b} KPC, który *expressis verbis* stanowi, że w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że powód skorzystał z przysługujących mu środków prawnych w sprawie o sygn. akt: VII C 577/16 (wnióśł zażalenie do Sądu II Instancji), dlatego też dyspozycja z art. 424^{1b} KPC nie może zostać przez Sąd zastosowana.

Odnosząc się zaś do pozostałych powołanych przez powodów zarzutów, wskazać trzeba, iż w świetle zaprezentowanej poniżej argumentacji, nie zasługują one na uwzględnienie.

Z analizy akt sprawy VII C 577/16 wynika że orzeczenie odrzucające sprzeciw od nakazu zapłaty wynikało z niewywiązania się Z. W. z zobowiązania Sądu Rejonowego który zobowiązał go do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu w postaci doręczenia kompletu załączników w treści odpowiadającym załącznikom dołączonym do sprzeciwu w tym pisma nazwanego „CO za miesiąc sierpień 2012”. Powód jako strona w procesie, uprawniona do korzystania ze środków prawnych np. zażalenie z takiego środka skorzystał. Zażalenie wniesione przez Z. W. na ww. postanowienie również zostało oddalone postanowieniem z 26 kwietnia 2017 r. które to postanowienie Sąd Rejonowy uzasadnił.

W niniejszej sprawie należy podkreślić że tut. Sąd nie jest władny do oceny prawidłowości orzeczeń wydanych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie. Jeżeli powód w swojej ocenie uznał że poprzez wydanie orzeczenia została mu wyrządzona szkoda, zgodnie z art. 424¹ KPC mógł wnieść do Sądu w którym zostało wydane orzeczenie skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zapadłego w sprawie o sygn. akt VII C 577/16. Wówczas we właściwym postępowaniu powód mógłby przedstawić swoje żądania a jeżeli Sąd rozpoznający daną sprawę uznał by te żądania za zasadne, wydać odpowiednie orzeczenie.

Co do ewentualnego naruszenia dóbr osobistych należy wskazać że powód ocenił działania pozwanego Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego Warszawa Praga Północ w W. jako restrykcyjne i dyskryminujące go jako „Polaka – Patriotę, Polaka – Katolika”, traktującego powoda jako „innowiercę, w tej rasistowskiej nienawiści do praworządnego Polaka patrioty, tępiącego działania oszustów i złodziei (...)”.

Zgodnie z art. 23 KC. i 24 KC. dobra osobiste min. zdrowie, wolność, cześć czy swoboda sumienia, co do zasady podlegają ochronie prawnej.

Dokonując rozpoznania sprawy o ochronę dóbr osobistych w pierwszym rzędzie należało ocenić, czy i jakie dobra osobiste powoda zostały naruszone. W tym zakresie stosownie do treści art. 6 KC. ciężar dowodu również spoczywał na powodzie, jako na podmiocie wywodzącym skutki prawne ze swoich twierdzeń. Zgodnie z art. 23 KC. dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego, a w myśl art. 24 KC. ten, czyje dobro osobiste zostaje cudzym działaniem zagrożone, może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne, w razie dokonania naruszenia zaś może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w tym żeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Powód domagał się przeprosin oraz zapłaty zadośćuczynienia na własną rzecz, wskazując, że doszło do naruszenia jego czci i dobrego imienia przez pozwanych a także został potraktowany przez nich niewłaściwie.

Niewątpliwie dobra osobiste stanowią wartości niemajątkowe, wiążące się z osobowością człowieka i uznawane powszechnie w społeczeństwie, są uznawanymi przez system prawny wartościami obejmującymi fizyczną i psychiczną integralność człowieka, jego indywidualność oraz godność i pozycję w społeczeństwie. Naturę i granice poszczególnych dóbr osobistych wyznaczają przeważające w danym społeczeństwie zapatrywania prawne, moralne i obyczajowe.

Dokonując więc oceny, czy nastąpiło naruszenie konkretnego dobra osobistego należy odnosić się do poglądów panujących w społeczeństwie, posługiwać się w tym celu abstrakcyjnym wzorcem „przeciętnego obywatela”, nie zaś odwoływać się do jednostkowych odczuć i ocen osoby pokrzywdzonej (zob. m.in. A. Szpunar, *Ochrona dóbr osobistych*, Warszawa 1979, s. 106, Z. Radwański, *Prawo cywilne - część ogólna*, Warszawa 1993, s. 121, a także wyroki SN z 11.03.1997 r., III CKN 33/97 oraz z 16.01.1976 r., II CR 692/75).

Z tak pojmowanej obiektywnej koncepcji dóbr osobistych jako przedmiotu ochrony, wynika również dyrektywa nakazująca dokonywać interpretacji poszczególnych wypowiedzi, stanowiących potencjalne źródło naruszenia dóbr osobistych, w świetle ogólnie obowiązujących reguł znaczeniowych języka, przy założeniu przeciętnej kompetencji językowej odbiorcy danego komunikatu oraz z uwzględnieniem całego kontekstu wewnątrztekstowego i sytuacyjnego (zewnątrznego) towarzyszącego danej wypowiedzi. Decydujące znaczenie ma to w jaki sposób poszczególne zwroty (w kontekście całości przekazu medialnego) odbierane są społecznie. Nie bez znaczenia jest tutaj także sama motywacja działań sprawcy naruszenia. Należy się zatem kierować kryteriami obiektywnymi, a nie subiektywnymi przy ocenie czy i w jakim stopniu doszło do naruszenia dobra osobistego w konkretnym przypadku. Konieczne jest też zachowanie należytych proporcji i umiaru. Powyższe, znajduje odzwierciedlenie w również w orzecznictwie, w którym panuje przekonanie, że sąd ustalając, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych, winien bowiem ocenić, czy na skutek działania osoby, przeciwko której skierowane jest roszczenie, powód miał wystarczającą podstawę do negatywnych odczuć (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2006 r., VI ACa 420/2006).

Mając powyższe na względzie, Sąd doszedł do przekonania że zachowanie Sądu w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym, nie naruszyło jakichkolwiek dóbr osobistych powoda i nie miały na celu dyskryminowania powoda.

Sąd jako organ wymiaru sprawiedliwości ma obowiązek stosowania przepisów prawa a także w imię zasady szybkości postępowania ujętej w art. 6 KPC dążyć do sprawnego prowadzenia procesu i jego zakończenia. Będąc wyposażonym w szereg uprawnień a także obowiązków, Sąd w przypadku gdy pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, na podstawie art. 130 KPC § 1., wzywa się stronę (a w tym przypadku powoda) pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Wobec nie uzupełnienia braków formalnych w terminie wyznaczonym Sąd Rejonowy zasadnym uznał wydać postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu a następnie postanowienia odrzucającego zażalenie. Z. W. wobec nie wywiązania się z zarządzenia wydanego przez przewodniczącego został potraktowany na równi z innymi obywatelami będącej w takiej sytuacji. Sąd rozpoznający sprawę nie znajduje żadnych podstaw aby uznać zachowanie pozwanego, którym było de facto stosowanie przepisów prawa, za restrykcyjne czy dyskryminujące.

Należy za to zwrócić uwagę na niezwykle brutalny i agresywny język którym posługuje się powód. Zarówno w pismach w niniejszej sprawie jak i w postępowaniu przed Sądem Rejonowym powód posługuje się językiem jawnie antysemickim, obraźliwym a miejscami wręcz faszystowskim. Sformułowania które padają w pismach Z. W. są absolutnie niedopuszczalne i wysoce uwłaczające, które nie nadają się do cytowania w orzeczeniach Sądów. Inwektywy i wyłącznie negatywne skojarzenia z narodem żydowskim należy uznać za naganne i nieadekwatne dla cywilizowanych krajów europejskich XXI wieku. Powód określając się mianem patrioty i katolika zatroskanego o losy Ojczyzny jednocześnie nazywa sędziów a także swoich przeciwników procesowych mianem „żydowskich suk, wesz, parch, mend”, używając także zdecydowanie ostrzejszych określeń które jak już wspomniano z racji swojej wulgarności nie nadają się do cytowania. Abstrahując od ogólnego języka powoda który nie mieści się w kanonach zarówno pism procesowych jak i szacunku do drugiego człowieka zwłaszcza o wyznaniu innym niż katolickie, szczególnie bulwersujące w ocenie Sądu było pismo powoda z 12 lipca 2018 r. w którym szczegółowo przedstawił kto w jego ocenie posiada przymiot niezawisłego sędziego a kto nie (dowód - pismo powoda k. 210). Na marginesie należy zaznaczyć iż powód raczył nie omieszkając zamieścić swoje uwagi nawet pod adresem samego sędziego prowadzącego niniejsze postępowanie. Język który powód określił mianem „twardego” takowym nie jest bowiem wobec braku przedstawienia jakichkolwiek merytorycznych dowodów na poparcie swoich tez uciekał się do zamieszczenia gargantuicznej ilości wyzwisk oraz teorii spiskowych nt. Sądów oraz osób wyznania Mojżeszowego.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał jak w sentencji natomiast o kosztach sądowych Sąd orzekł jak w wyroku.